

IJswater voor ALS-patiënt

Leo Verhaegen, het laatste schoolhoofd van de zelfstandige jongensschool Onzea in Heist-op-den-Berg, heeft zondagochtend met twee van zijn kinesisten de Ice Bucket Challenge aangegaan. Zo wil de ALS-patiënt de zenuwaandoening onder de aandacht houden.

ALAIN TRAPPENIERS

HALLAAR 'Het was fantastisch', zegt Leo (75) nadat zijn zoon Bert hem zondagochtend een ijswateremmer over het hoofd kieperde in de tuin van kinesistenpraktijk Saskia Peeters in Hallaar (Heist). Uit zijn linkerbroekzak diepte de zeventiger nog enkele ijsblokjes op en plette ze tussen zijn vingers. Ook de gastvrouw, collega-kinesiste Leni Van Kerckhoven en Leo's kleinzoon Jelle deden mee en hielden er een nat pak aan over.

LEO VERHAEGEN
ALS-patiënt

Er is nog te weinig geweten over de zenuwaandoening

Na het doorslaande internationale succes van de zogenaamde Ice Bucket Challenge vorig jaar, is het watergieten voor het goede doel op de terugweg. De ALS-Liga België probeerde eerder dit

Leo wil ziekte onder de aandacht houden met Ice Bucket Challenge

Ondanks het warme weer kwam het ijskoude water toch 'hard' aan bij Leo en zijn kinesisten. Foto: tap

jaar het initiatief nieuw leven in te blazen, zonder succes evenwel. Daarop besloot ALS-patiënt en oud-schoolhoofd Leo Verhaegen het heft in eigen handen te nemen. Samen met zijn kinesisten ging hij de Ice Bucket Challenge aan.

Schoolhoofd

'Er is nog te weinig geweten over de zenuwaandoening. Daarom moet de aandacht erop gevestigd blijven', zegt Leo. 'Tot nu toe ben ik mentaal in orde en is de aandoening min of meer gestabiliseerd. Ik eet goed en kan gemakkelijk slapen. Alleen mijn benen willen niet meer mee, waardoor ik in een rolwagen ben beland.'

Verhaegen stond tot in 1992

voor de klas, in de jongensschool Onzea in het centrum van Heist-op-den-Berg. Die job combineerde hij met de functie van schoolhoofd. Na de fusie werd hem twee keer een directeursstoel aangeboden, maar telkens weigerde hij.

'Tot mijn pensioen op mijn 52ste stond ik voor de klas. Dat was het liefste wat ik deed', zegt hij. Daarna genoot hij van het leven als duivenmelker en tuinier. Tot in 2007, toen zijn been niet meer meewilde. Het ene onderzoek volgde het andere op. De diagnose was hard. 'Maar ik hou me wel scherp met het schrijven van artikels voor de duivenbond en kleinere zittende karweien in de tuin', zegt Leo. 'Soms sta ik nog recht, maar dan moet ik wel opletten om niet te vallen.'